

Resnica ne napravi na svetu toliko dobrega, kolikor stori nje videz slabega.

Starci radi dajejo dobre nauke, da se potolažijo, ker ne morejo več dajati slabih zgledov.

Vsakdo hvali svoje srce, a nihče se ne drzne hvaliti svojega duha.

Duhovit človek bi bil brez družbe tepcev pogosto v zadregi.

Imamo več moči nego volje in velikokrat si domišljujemo, da so nekatere stvari nemogoče samo zato, da se opravičimo sami pred seboj.

Če sodimo ljubezen po večini njenih učinkov, je bolj podobna sovraštvu nego prijateljstvu.

Nikoli ni človek tako smešen po lastnostih, ki jih ima, kakor po onih, ki si jih nadeva.

Včasih se človek razlikuje od samega sebe prav tako kakor od drugih.

V družabnem občevanju češče ugajamo s svojimi napakami kakor s svojimi dobrimi lastnostmi.

So ljudje, ki so nam zoprni zaradi zaslug, in drugi, ki ugajajo zaradi napak.

skupna last vseh moralistov one dobe. La R. je bil epiku-rejec in fatalist, nevernež v še vernem času. Napram jan-zenizmu je ostal popolnoma indiferenten; zato bi njegove maksime po svoji vsebini bolj spadale v 18. kot v 17. stoletje.

Samo veliki ljudje smejo imeti velike napake.

Pravi poštenjak je oni človek, ki ne zameri no-bene stvari.

Ni ga človeka dovolj izkušenega, da bi spoznal vse zlo, ki ga stori.

Včasih se prigode neprilike, iz katerih se mo-remo izrezati lepo le tedaj, če smo nekoliko nori.

Slabotneži ne morejo biti odkritosrčni.

Za bistroumne spoznamo samo tiste ljudi, ki so naših nazorov.

Z ljudmi, s katerimi se ne smemo dolgočasiti, se skoro vedno dolgočasimo.

Poštenjak je lahko zaljubljen kot norec, a ni-kakor ne kot tepec.

Male duhove preveč bolijo male stvari; veliki duhovi jih vidijo vse, a bole jih nikoli.

Malo je poštenih žensk, ki ne bi bile naveličane svojega poklica.

Srednji duhovi obsojajo vse, kar presega njih spoznanje.

So ljudje, ki so tako polni samih sebe, da so takrat, ko so zaljubljeni, zaposleni le s svojo strastjo, ne da bi bili zaposleni z osebo, ki jo ljubijo.

DROBIŽ.

Neumorna ple-salka, kakor si jo predstavlja italijan-ski futurist Gino Severini. Sliko sprem-lja naslednji tekst: »Skupni vtisi, pre-tekli in sedanjí, bližnji in daljni, majhni in veliki od plesalke, kakor jo je videl slikar, ki jo je študiral v raz-nih periodah svo-je življenja.«

Gledališče ven-dar na pravi poti. »Francoska operna noviteta Žongler M. B. se godi na sejmú,

v samostanu in v cerkvi. Krasne bodo nove kulise po vzoru dunajske dvorne opere. Na sejmú bodo koze, krave, osli, gosi in druge domače živali. Za Božič primerna opera. Starši, privedite odrasle otroke seboj! Vstopnice na razpolago v Šešarkovi trafiki.« — To je zaleglo, hiša je bila razprodana. Potem ko se zmerjanje kritikov ni obneslo, ko so apeli na kulturnost

postali smešni, ko se je kino le napol posrečil, je gle-dališče vendarle dobilo pravi stik s širokimi plastmi ljudstva. Treba je menažerije in nočnega azila za otroke. Sedaj moraš v gledališče; tu ne pomaga izgo-vor, da se z osli tikaš, da razločiš vsako gos posebe po glasu, naj se razlega visoko nad teboj na balkonu ali prav za teboj v parterju, in po perju, naj ga nima kjerkoli, ter da sploh poznaš tudi druge domače živali. In naša deca, naši malčki? Ali naj ti spe, nezavedajoč se, da se vrši operna noviteta po vzoru dunajske dvorne opere na sejmú, v samostanu in v cerkvi? Ne, starši moramo vzeti odrasle otroke s seboj; napravimo jim vendar majhno božično veselje, seznanimo jih z gledališkimi domačimi živalmi. Kako, samo odrasle? Seve, mali itak hodijo v cerkev in samostan. Za semenj so pa vendar še nekoliko pre-mldi.

Prejeli smo:

Janez
Mokarjev veliki hlapec
Dekla Ančka
poročena.

Kajža na Griču.

Mesto posebnega
obvestila.